

Iztok Alidič:

MIRAKEL V KOČI MARGARETE JAGER

(Kratka, vendar na moč zlovešča misterija)

ZASEDBA:

Margareta Jager.... Gozdna čarovnica in ljubiteljska vedeževalka (alias Baba Yaga)

IN ŠTIRJE NEUPORABNI ZOMBIJI:

Karl Maslo..... Nedavno preminuli popotnik in vlakovni žepar.

Orin Scholler..... Pokojni češki domoljub, aviatik, Žid z masko planinskega orla kljunača.

Polde Maček....., Padli španski borec, pohabljenec z berglo.

Edwin Steklasa (Trenutno še živeči direktor bratislavskega cirkusa Borůvka, sedeč v lesenem invalidskem koleslju, kot napovedovalec obskurnih dogodkov in oficir za zvezo med odrom in parterjem. Svoj impozantni konec bo doživel v današnji predstavi.)

Dogaja se delno »ob in v« samotni gozdni koči, globoko v snežniških pragozdovih v sredo, 19. septembra 1956 in to od zgodnjega mraka pa do ranega jutra, na dveh lokacijah: Najprej v zunanosti, kasneje, v drugem delu, pa tudi v notranosti koč, kjer se dogajanje konča z uničenjem moških protagonistov in sicer po neki čudni inerciji.

Dogodivščina je povzeta po resničnem dogodku.

Koreografija uvoda

*Dvorišče včasih drvarske kočje Margarete Jager, dobesedno v pragozdu snežniških gozdov. V ozadju pročelje samotne, včasih kot rečemo, gozdarske kočje z enimi vrati in edinim rahlo osvetljenim oknom. Tri že pokojne osebe (**Polde Maček, Karl Maslo in Orin Scholler**) stojijo v tem uvodu zamrznjeni in sicer v čudnem izrisanem satanističnem pentagramu. Na sredini tega zeleno osvetljenega pentagrama stoji **Margareta Jager** z zavezanimi očmi in iztegnjenima rokama - brez podpore glasbe. Poleg nje bivši direktor bratislavskega cirkusa Borůvka **Edwin Steklassa** v invalidskem vozičku ki nenehno krili z rokami v nekakšni govorici mutcev in s prstom kaže na svojega bodočega morilca Orina Schollerja. Naenkrat vseh pet oseb počasi oživi in sicer v dobesednem slow motionu. Strnjeni so v čudni krožni poziciji kot kakšni pijani kadavri. Karl Maslo ter Polde Maček se držita za roke in odpirata usta, kakor da pojeta, vendar glasu od nikoder. Vrtita se samo v eno smer: v desno... Orin Scholler plahuta z velikimi krili ter ogromno orlovsko glavo avtomatično obrača sem ter tja kot kakšen ogromen mastodont. Koreografija uvoda naj prikazuje nekakšen obred življenja in smrti.*

Svetloba je zeleno-modra. Kake tri minute traja ta nema koreografija. Kot rečeno se okoli vseh solo premika s krili plahutajoči pilot Orin Scholler preoblečen v planinskega orla. V nekem trenutku se Scholler priplazi tik za Steklassev voziček z vrvjo v rokah in od zadaj z njo fiktivno zadavi direktorja cirkusa Borůvka. V trenutku cela situacija kot na ukaz v trenutku spet zamrzne. Hitra zatemnitev. V temi oddaljen zvočni efekt delavske himne Internacionala, naraščajoče do crescenda, ki zatem počasi utihne. Za trenutek nastane tema, toliko da se izprazni oder. Uvod v zgodbo na dvorišču Margaretine kočje se nadaljuje.

EDWIN STEKLASSA *(Se zdaj po kratki zatemnitvi uvodnega prizora z vozičkom pripelje na oder in spregovori v čudni cirkuški spakedrani slovenščini z južnjaškim naglasom):*

Poštovani publikum! Poštovane gospe i gospodje! Ja sam Edwin Steklassa, direktor propalog cirkusa Borůvka, rodom iz Zagreba. Pozdravljena od mene mala firbčna i neučakana djeca. Takole je use »skupi« počelo ... Gledajte našu predstavu i mejte se fino, moj dragi publikum! Samo jedan stavek postavim za kraj, a to je jedina prava istina: Use gre u maloru!!!

(Luč za minuto začne sama od sebe utripati, potem pa tudi ta ugasne, toliko da se direktor Steklassa »odkotali« z odra)

Prvi del: Eksterier

(Gozd, mrak, v ozadju zunanja sprednja stran Margaretine kočee z vhodnimi vrati in odprtim oknom skozi katerega malce kasneje zleze Karl. Skozi okno mezi v meglo slaba luč. Gozd lahko predstavlja prazen prostor z insceniranim grmovjem. Na tako imenovanem dvorišču pred hišo spi Karl, zavrt v star koc. Očitno si je tudi podkuril, saj spi poleg ognja ki samo še tli.

EDWIN STEKLASSA *(Se ponovno v vozičku pripelje na oder, tokrat s cirkuškim megafonom v rokah in potem z gorečim glasom ki diši po hrvaščini spregovori:)*

Poštovani publikum! A se mi že poznajemo? Seveda, kako da ne! Malo prej ste me sigurno primjetili. Zdaj bomo priča precej čudnim kolobocijama, ko se dva draga mrtva prijatelja spričkata. A je to pošteno vas uprašam? Eden se je odlučio da spava tu kraj vartre u krevetu, mirno i spokojno. A drugi ga budi u svojoj groznoj nesramnosti. In še enkrat: A je to fer? Dole leži Karl, kome je prezime Maslo, a drugi, onaj koji uzurpira ovu nesramnost je Polde Mačak, koji krunca na jednu nogu ... Mačak je u prošlosti bio mračni, odnosno pravi salonski komunista! Grem jaz zdaj, ne trebam se štulit u ove neprilike! *(Čudno zavriska in se potem z vozičkom ročno odpelje z odra).*

Sredi dvorišča stoji kot rečeno bolniška postelja, v postelji pa na moč »drnjoha« Karl, pokrit le z luknjasto konjsko odejo z napisom »POLIZEI«. Poleg postelje tli žerjavica.

Izza kočee po kakih treh minutah kradoma pojavi šepavi in zelo upehan Polde Maček, oblečen v čisto pravega salonskega komunista (aškerjanski stari naočniki, frak in škrlatni metuljček), ki si pri hoji pomaga z berglo. Previdno se približa spečemu Karlu, ki smrči tako na glas, kot stroj v proizvodnem obratu poceni sladoleda.. Komu v zabavo? Za zdaj še ne vemo. Silhueta ki se rahlo sključena previdno približuje spečemu Karlu je, kot smo rekli, Polde, ki Karla s svojo berglo neusmiljeno drega v mednožje.

POLDE: Karl! Karl! Zbudi se no, za božjo voljo! Prispel sem, kakor mi je bilo ukazano! Težko se človek znajde sredi te neprehodne snežniške gmajne. Slišiš! Koliko je ura? Jaz sem tu! Ti pa, kot vidim še, nisi! Očitno si še vedno na oni strani ... V sanjah mislim... Polde ist hier! Slišiš? Ponavljam: Polde ist hier!

KARL *(Se počasi prebuja):* Kaj je? Kdo me s prekleto berglo suva v moja uboga moda? Kdo me tako nesramno budi in to v nekakšni spakedrani nemščini? Še konja se ne prebuja na tak način! Ura? Pol osmih bo, če že

vprašaš! Kdorkoli si že, zguba si, da veš, povrhu pa še pohabljenec z berglami, ki očitno ne služijo samo enemu namenu. Moja moda pa so bila do pred kratkim še aktivna, da boš vedel!

POLDE: Pohabljenec z berglami si me imenoval? Mar nisi tudi ti mrlič, jebenti? Pol osmih praviš da je ura? Dopoldne?

KARL: Kar zvečer, dragi prijatelj! Ne vidiš da se mrači? Ravno sanjal sem... Bi rekel, da sumljive sanje ...

POLDE: Sanjal praviš, da si? Preklete! Seveda da si sanjal! Poleg mene bi te lahko neprijetno presenetil tudi kakšen izgubljeni medved. Čakaj, nekaj mi ne gre v glavo: Mar tudi mrtveci sanjajo? Razloži mi te svoje čudaške in bedaste sanje, mogoče bo pa to, kaj pripomoglo k naši nocojšnji neprostovoljni likvidatorski akciji! Pa še to: kdo ti je postavil pravo pravcato posteljo sredi te idilične snežniške gozdne jase? Uprava?

KARL (*mrmra, kot bi še vedno sanjal*): Sanjalo se mi je, da sem naenkrat zaspal tule na dvorišču, ob komaj tlečem ognju ... Pokrit sem bil z ubogo staro luknjasto konjsko odejo... Koča v bližini pa kot grozeča temna prikazen, vendar v tej gosti temi skoraj nevidna ... Skozi okno pa sije tleča zelena luč ... Včasih pa je vidna komaj opazna senca, ki se suče znotraj te skrivnostne koče ... Senca v podobi fatalne ženske Margarete Jager ... Šepajoči človek, ki ne trpi ugovora se približa k mojemu skorajda že gnijočemu truplu ... in mi s svojo berglo z vso silo dreza v mednožje ...

POLDE: To sem bil jaz, kajne? Reci da sem to bil jaz! Moja noga je zdaj lesena, zato imam berglo. Pred mesecem mi jo je odrezal potniški vlak, ki pelje pet minut čez pol šestih zjutraj iz Borovnice v Ljubljano Prav tisti vlak na katerem si ti ves čas brezskrbno žeparil.

KARL (*Kot hipnotiziran nadaljuje*): In sanjam naprej: Šepavec z leseno nogo v nadaljevanju med drugim izrazi željo, da bi šel srat kar za tole kočo ... in da naj ga počakam ... Nisem preveč za to stvar ... Ko ostanem sam, brez tega, nesporno preminulega šepavca, ki se prišteva za mojega bojnega tovariša, se odpravim negotovo proti koči... Sam samcat. In strah me je. Samoiniciativno sem se odločil. Potlej se splazim kar skozi okno v notranjost ... Trkanje prepovedano! Urno se skrijem v ogromno omaro, še prej pa si brezsramno prisvojim diatonično harmoniko, ki je last vedeževalke in ki živi prav v tej koči. Potuhnem se v omari, kot da bi slutil pretečo nevarnost ... Tudi dihanje omejim na minimum ... Naenkrat se odpreta obe krili hkrati in pred sabo zagledam ... Od strahu se polulam v hlače ...

POLDE: Karl, poglej se u špegu, ejga! A ti o men govoriš, al kaj? Kaj sm prejle reku? »Jest sm pršu, in to pomen da sm zdele kle! Ka pa ti počneš? »Pr' mir« drnjohaš pred akcijo in to pod milim nebom! Za kozlat!« (*Mu zatuli v uho*) Tuki Polde! Tuki Polde! Javi se! Ne mislim

razvozlavati tvojih bedastih sanj! Ne! Še enkrat: Tuki Polde, madonca! Karlo, javi se!

KARL: Ja, in? Saj vem kdo si! Komu naj se javim? Praviš, da si »pršu«? Prišepal si, ne pa »pršu«!

POLDE: Sevede, Polde je tuki, ti Karl pa očitno še zmeri sanjaš!... A me nisi nč veseu? Sej si naroču, naj čim hitrej pridem ... Čeprav pojma »čim hitrej« ne razumem povsem. Pred teboj, Karl, stoji Polde, ubogi invalid! Kripelj! Človek, ki mu je tvoj vlak v katerem si svoje čase žeparil, vzel življenje, hkrati pa odbil tudi nogo ki jo zdaj imenujem lesenjača! Tako! Torej me moraš bit vesel ...«

KARL: Moram? In naj bi te bil povrhu še vesel? Čemu? Bi te moral prav prijazno pobožati po temenu? Pa kolikokrat moram še poslušati to tvojo železničarsko nesrečno prigodo? Če ti ne bi tako silovito prisopihal v mojo bližino kot kakšen veper, bi še vedno mirno spal! Spal kot ubit! In prijetno sanjal naprej ... Pa si tudi ti zdaj vsaj malce vesel, zdaj, ko me vidiš?

POLDE: Sevede, kaj ne bi biu? Tolk kot si ti mene, ane?

KARL: Potem pa zapleši od samega veselja, četudi samo s svojo berglo! Da vidim, koliko si iskren! Čakam! In še ena prošnja: Ali bi lahko nehal s tem groznim gorenjskim slengom?

(Polde šepaje in nemo zapleše skupaj s svojo berglo. Vrti se kar tjavendan.)

KARL (*S prstom kaže na plešočega in vpije v angleščini*): Dead man dancing! A Miracle!... Stop!

POLDE: Prosim?

KARL: Stop! Ustavi se, sem rekel!

<i>(Polde preneha s plesom in preide iz trde gorenjščine v pravilno knjižno izgovarjavo, hkrati pa tudi v ukazovalni ton):</i>
--

POLDE: Zdaj bom pa jaz komandiral, ne ti! Poznaš navodila? Poslušaj zdaj podrobnejšo razlago mojih ukazov: Žensko v hiši moraš sto procentno prepričati, da sem ti sledil samo na poti do koč, seveda samo če te vpraša ... Pa še to: Povej tej čarovnici, ko jo boš поблиže spoznal da se midva sploh ne pozna. Polde in Karl se ne pozna, razumeš? Še enkrat: razumeš? Vse to si lepo vtepi v glavo, preden stopiš skrivaj v hišo ... Jaz pa pridem kake pol ure za teboj in se tudi delam, kot da se ne pozna. Prav? Saj res, kako boš pa vstopil v notranjost? Trkanje na uri odpade! Sicer sem pa resnično ves ginjen ob najinem snidenju.

KARL: Ginjen ali ganjen? To je velika razlika ... Kje bom zlezal noter v tole hišo, ki se bohoti pred nama, vprašaj? I skozi okno, kot sem rekel. Pripito je ... To sem ugotovil, tik preden si me skušal na tebi tako zverinski način spraviti pokonci.

EDWIN STEKLASA (*Se z lesenim kolesljem pripelje v ospredje*): No, folk, a sada razumijete kaj sam vam prej hoto povedat? Resnicu! Kaj se ovdje pripravlja boste hmal vidjeli Zdaj pa moram izginiti i to odmah! Vužičak, odpelji me prosam nazaj, od kuda sam došao! Odmah!

(Koleselj izgleda uboga in Steklasa kar se da hitro izgine z odra, kakor se je prej pojavil. Steklasa je za oba zombija seveda neviden, zato ga Polde in Karl sploh ne začutita in zato seveda nadaljujeta dialog.)

POLDE: Že v začetku, ko prideš k tej ciganki Margareti, ji namigni da se ji nič dobrega ne piše in da je njena prihodnost zelo negotova! Razumeš? Da se v zvezi z njo obeta proces! Naglo sodišče! Tako ji reci! Si si zapomnil? Reci ji, da smo mi tako imenovano revolucionarno naglo sodišče, razumeš?

KARL: Ja, razumem! Pa utihni že enkrat s svojimi ponavljajočimi se načrti! Če žensko čaka poguba, bomo to skupaj uredili. Na kratko! Kje pa je tisti prekleti Čeh, ki tudi na neki način spada k tej naši bratovščini?

POLDE: Po moje še pristane. Zakaj sem uporabil izraz »pristane« a? No, povej! Nič narobe, če ga še ni na vidiku!. Zdaj je bojda še v zraku in veselo jadra nad nama, menda točno na tole najino lokacijo. Mrtev, v planinskega orla preoblečen pilot pilotira svoje navidezno letalo, ki nikoli ni obstajalo. Čudež? Mirakel?

KARL: Leteči Čeh? Kje bo pa pristal? A ti vidiš tu v okolici kakšno pristajalno stezo, Polde? Kje pa je potem še razsvetljava za normalen pristanek? A? Tema je, jebenti!

POLDE: To njemu prepusti, ne nama. Ni to tvoja stvar, kje bo pristal, saj je načrt o maščevanju nad večjo v koči njegova ideja ... Sicer pa sem slišal, kot si ti že prej rekel, da jadra v podobi človeškega orla. Češka mafija pod krinko, seveda... Aja, pristal bo pa za hišo, kakor mi je znano ...

(Polde začne z berglo brskati po žerjavici)

POLDE: Orin Scholler. Tako mu je ime. Povrhu pa je še Žid, Zapomni si to!

KARL: Kaj pa počneš?

POLDE: Brskam po žerjavici, če je ostal še kakšen krompir ...

KARL: Ni krompirja! Pa tudi če bi bil, ga zdaj ne bi bilo več ...

POLDE: Pa saj nisem mislil zase ...

KARL: Za koga pa?

POLDE: Za prihajajočega jadrarca Orina Schollerja, večno lačnega Čeha ...

KARL: Orin Scholler? Jezus Kristus ... Sem ti povedal že prej, da je Žid! Jud, jebenti!? Mogoče tudi Nemec, orka duš, kot kakšen kurčev zahodni Evropejec! In to naj bo naročnik naših terorističnih akcij? Pa daj nehaj že kopati po tlečem pepelu, človek. Verjetno, da se ti bo tvoje invalidsko pomagalo v obliki bergle vžgalo! Ti pa bi tega bedastega Čeha še hranil z našim krompirjem, ki ga sploh nimamo?

(Dolga pavza. Samo gledata se nekaj dolgih sekund)

KARL: Ti je ta čudaški Čeh že kdaj plačal kak honorar za njegove butaste ubijalske akcije? Vsaj nekaj avansa za vnaprej bi mu moralo pasti iz žepa, če si v njegovih morilskih pohodih že sodeloval!

POLDE: Honorar za plačane umore? Niti ene krone mi še ni dal! Tudi prej, ko je bil še živ ne! Pa tebi?

KARL: Eh, zakaj sprašuješ, saj ga sploh ne poznam. Ampak če je nategnil tebe, bo nategnil tudi mene! Jasno, ko beli dan.

POLDE: To je zagotovo moj zadnji posel s tem zagonetnim Čehom. Koliko ljudi sem že spravil po njegovem naročilu na oni svet, ampak pri njem se pri plačilu za pošteno storitev vedno zatakne!

KARL: Veš Polde, z vzhodnjaki so vedno težave. Pa naj bo Čeh, Poljak, Slovak, Madžar, Romun ali Bolgar, povsod je isto sranje! Še kakšen Osi se manjka ...

POLDE: Osi? Kdo pa je Osi?

KARL: Kdo, vprašaj? Tisti nori Vzhodni Nemci! Ne veš, kaj pomeni Ost! Osi! Vzhod, mar ne?

POLDE: Saj jih bo zdaj Rus privijal. Verjetno so zato taki ...

KARL: Oh, Rus pa tako ali tako ni nikoli nič kriv. Vsaj tak vtis dajejo ti slovanski Bizantinci.

POLDE: Mogoče imaš prav, vendar mi Rusov ne kritiziraj! ...Bi šlo?

(Nekaj časa dolga tišina in se samo gledata z nosovi skupaj)

POLDE: Kako si pa sploh prispel sem, na naše srečanje?

KARL: Z motorjem. Imel sem srečo, ker mi je vsaj kompas delal, kot je treba ...

POLDE: Kje pa si pustil tisto svojo vespo, če sem lahko radoveden?

KARL: Vespo? Ne žali mojih prevoznih sredstev! Na eni jasi, približno sto metrov zračne črte od tu sem ga pustil, zaradi zarote ... Pa ni bila makaronarska vespa, ampak nemški Zündapp! To je velika razlika!

POLDE: Aha ...Karl, imam problem ...Moram ti povedati, res ...Nekam me pritiska.

KARL: To da imaš zaenkrat na repertoarju? Ne razumem ...

POLDE: »Sranda od plastelina«, Tako se reče veliki potrebi po češko... Pri tej človeški potrebi je vedno vse vključeno, boter Karlo, hahaha!

KARL: Tjale za kočo med praprot se odplazi, samo bodi tih in pazljiv. Opazuj na vse strani, prisluškuj in vse, kar je novega, si zapiši v svoj vojaški dnevnik! Poročal boš kasneje, ko bomo vsi v hiši! Ne bi rad da te stara zavoha ... Mislim dobesedno ...

POLDE: Ne bo me zavohala ... Grem. Imaš kaj papirja?

KARL: Nimam! Pa saj lahko uporabiš praprot. V redu, ali pa vzemi moj robec ... Pa kmalu se vrni!

POLDE: Imam svojega.

KARL: Tudi prav.

POLDE: Počasi preštej do petsto sedeminštirideset, toliko je moja norma čepenja za veliko potrebo ...Pa počakaj da se vrnem ... Ponavljam: štej počasi ... Si razumel?

KARL: Ojoj ... Da te moram čakati in še šteti zraven do petsto sedem in štirideset? Ah, daj no ...

POLDE: Pa nič ...!

KARL: Čez toliko časa bom verjetno že čepel pri tisti vedeževalki Margareti v koči. Ti pa moraš tako ali tako počakati na onega češkega namišljenega pilota.

POLDE: Vseeno pa moram preveriti tvoj spomin ... Si se zapomnil poročnikovo ime, priimek in njegovo bivališče, kot sem ti ga povedal? Ne pozabi preveriti njegove osebne podatke!

KARL: Kakopak! Orin Scholler, Brno, Cyrilska 3, center Brna.

POLDE: Imaš pa dober spomin, Karel. Sem ti kar malo nevoščljiv.

KARL: Zdaj pa hitro pojdi in uredi svoj, očitno neskončni fiziološki problem.

POLDE: Že tečem! Pa počakaj da se vrnem.

KARL: Dober tek! (*Zase*): Bedak, če misliš, da te bom čakal in zraven še štel, se pa prekleto motiš!

(Karl se počasi odpravi proti koči, najde okno, iz nahrbtnika vzame svetilko, počasi skozi okno izgine v kočo. Nekaj časa se ne zgodi nič, potem pa...v zraku završi, vidimo pa seveda nič, hrup, kot da bi za hišo pristajalo reaktivno letalo. Polde ves prestrašen prileti izza hiše na plano s spuščenimi hlačami).

POLDE: Karl! Karl! Kje si? Jebenti, ni me poslušal, bizgec! Seveda, sam je šel v kočo in to na lastno odgovornost! Nekaj slišim! Vidim nič! Sem na letališču ali v pristanišču? Ta ropot! Grozno!

(Se hitro premakne do odeje, kjer je prej spal Karl, zleze pod njo, se pokrije in se dela kot da spi).

EDWIN STEKLASSA (*Se pripelje v vozičku na oder. Polomljena slovenščina.*): Eno minutku morate biti sasvim pri miru! Razumete? Očekuje se oluja. Nešto je doljetelo s neba, a ne uplašite se ... Vi, koji sjedite dole i gledate ovo sranje, očito ništa ne razumijete, a ja vam govorim, da se vam od gore približuje nešto vrlo opasnega. Samo tišina neka bude vaš gospodar. U redu? Grem ja sada... Nedostajat ću vama, to je sada več sigurno! (*Odpelje se tako hitro, kot je malo prej prišel.*)

Vzemimo si kakšno minuto napetega pričakovanja, vmes se seveda še vedno sliši grozljivo plahutanje kri pomešano s hrupom turbine reaktivnega letala, potem pa se izza hiše v mraku previdno prikaže silhueta Orina Schollerja, z velikimi krili na rokah in mogočno orlovsko glavo. Spečega Poldeta sploh ne opazi ker ima delo z desnim aviatičarskim čevljem, namreč zadaj za hišo je ob neprevidnem pristajanjem očitno stopil na Poldetovo pravkar izgotovljeno govno. Sname orlovsko glavo in spregovori.)

ORIN: (*Glasno preklinja po češko*): Sakra! Hloupí oškliví spratci! Je tu někdo? Jste všichni na brunchi? (*naprej slovenščina z izrazitim češkim naglasom.*):

ORIN: Očitno si je nekdo dal duška pred našo akcijo in enostavno „usnul na dvoře“. Ne, saj to ne more biti res! In to naj bi bila ekipa, ki obračunava z nasprotniki? Neki ubogi pohabljenec na invalidskem vozičku se vozi

naokoli. Kdo je to? Naš obveščevalni oficir? Res, videl sem ga z višine med spuščanjem na vašo pisto za hišo, ki je sploh ni bilo, samo neko govno, skrito v praproti! In ta kripelj ni naš fan! Ježiš! (*Premik do navidezno spečega Poldeta*) Proubdi se, darebak! Ti ysi sral za hatou?? A ja stupil na tvoju „srandu!“ Sakra!

POLDE: Tisto, na kar si stopil že ni moj pridelek! Ne obtožuj nedolžnih, preden ne izveš resnice!

ORIN: A kdo byl potom? Ty lažeš?

POLDE: Ne lažem, no! Karl, tvoj pajdaš si je za hišo privoščil srandu v katero si stopil s tvojim impozantnim padalskim obuvalom!. On je krivec tvojega smrdljivega dogodka, ne pa jaz! Karel!

ORIN: Pa dobro, kdy je Karl? On je sral. praviš? Ano?

POLDE: Tako je, Zdaj je v hiši ... Ne moreš ga obtožiti, ker ga ni tu, razumeš?

ORIN: Aha, dobrý ... Razumim ... A Midva? Když?

POLDE: Kakšen když?

ORIN: Když... Kdaj?

POLDE: Kaj Kdaj?

ORIN: No, Kdaj greva tudi midva v boj?

POLDE: Kakšen boj, Jezus? Verjetno prej mesarsko klanje po Prešernu ...

ORIN: Ugonobiti staro ... To je boj, ne?

POLDE: Aha, boj ... Ja, to bo pa boj, ja...

ORIN: No, pojd' me ...

POLDE: Kam?

ORIN: U koča! Tu Margaretu treba zabit! Alebo vsetko ko žiji!

POLDE: Po tvoje ubiti vse ki so še živi? Karla in mene tudi?

ORIN: Karla? Ne! Ne smimo zabit Karla! Samozrejne ne! O čym to se mnou mluvíš?

POLDE: Pa daj, Orin, to svojo bedasto špraho prišparaj za drugič. Na živce mi greš s tem bedastim „češčanjem“, da veš!

ORIN: Aja? Je tvůj hovor lepší? Tahle tvoja slovenština! Navíc pořád kulháš. Kripl brigada, to sy ty! Bodi vesel da vaš jezik odlično govorim. Pa tudi razumem... Imaš srečo, kolega da v tem trenutku operiraš z intelektualcem in ne, bog ne daj, z darebakom ...

POLDE: To pa ... Kaj pa pomeni „darebak“?

ORIN: Beseda „darebak“ po naše pomeni bedak, ali še boljše idiot! Toliko da veš!

POLDE: Torej sem „po vaše“ bedak? Hvala. Tako vse tole jaz razumem ...

ORIN: Dosti klepetanja! Čaka naju „brifing“!

POLDE: Čakaj, brifing?

ORIN: Zijaš, a? Brifing pomeni bojni načrt ... Tako da veš... Pred sabo imaš militantno persono. Da se predstavim: Letalski poročnik Orin Scholler, aviatik, pilot in predvsem zaveden Čeh ...

POLDE: Če si rojen v Brnu, kakor sem slišal, potem nisi noben Čeh, ampak Moravec ...

ORIN: No dobre, ista sranda ...

POLDE: Ni ista sranda!

ORIN: Pripraviva se.

POLDE: Na kaj?

ORIN: Na vstop v hišo, ano? Musí být vytvořen plán.

POLDE: Pa nehaj že s tvojo latovščino, kolega! Prav nič te ne razumem!

ORIN: Treba bo naredit kompleten plan.

POLDE: Ja, to pa ja... Si lahko malce preciznejši? Plan česa?

ORIN: Ja, kako se bova neslišno prebila v v hatu.

POLDE: Hatu? Kaj pa je to “hata“?

ORIN: Hata po naše pomeni kočja.

POLDE: Bi bil bolj vesel, če bi ti rajši mluvil kar po naše.

ORIN: Okej. Pokuta.

POLDE: Ojoj ... Že spet ...Ti si ena pokuta! Jaz imam predlog za celotno akcijo že teden dni v glavi.

ORIN: A potem mluvi! Na co čekáš?

POLDE: Prepozno ...Jaz grem zdajle noter.

ORIN: Tak? A co jaz? Bom tukaj stal na straži? Jaz vojaška oseba, poročnik letalstva, pa navaden stražar?

POLDE: Ne razumeš. Karl je že noter, za njim grem v kočo jaz ...

ORIN: Přímo za tebou ...

POLDE: Kaj spet momljaš, kolega? Pa daj že nehaj s to tvojo češčino, prosim!

ORIN: Dobro. Vprašal sem če grem v hišo takoj za teboj?

POLDE: Ne. Narobe. Počakat boš moral nekaj časa.

ORIN: Proč? Jak dlouho musím čekat??

POLDE: Preštej do 547, ampak počasi ... Prav?

ORIN: A potom?

POLDE: Ja potom pa pridi za menoj.

ORIN: Skozi okno?

POLDE: Narobe. Skozi vrata.

ORIN: Dobre. To stači. Nashledanou kamarad Polda!

POLDE: Nasvidenje. Vidimo se v koči!

ORIN: Sakra! Španjolski supi! Španjolski supi!

POLDE (*Tik preden se odpravi do vrat koč*): Španjolski supi? Kaj pa spet to pomeni?

ORIN: Bi rad prevod?

POLDE: Se razume ... Španski supi ... Jasno...

ORIN: Pomeni „Španski orli“... To je naše zadnje geslo, razumeš zdaj?

(Polde se previdno in „šepaje“ nameri proti koči. Pride do vrat, potrka. Od znotraj se zasliši glas Margarete Jager)

MARGARETA (*Glas od znotraj*): Kdo trkaš? Si ti, Polde?

POLDE (*Od zunaj*): Jaz sem, ja.

MARGARETA: Sva že na vezi? Vstopi že enkrat, Leopold!

POLDE: Seveda ...Sva na vezi! Prihajam noter!

(Vrata se škripaje odpro in Polde stopi v temačno notranjost koč. Orin Scholler preklinjajoč po češko ostane sam na dvorišču.)

EDWIN STEKLASSA (*Se v vozičku pripelje na oder*): Ja sam za sve ove propalice u tom neobičnom događaju nevidljiv! Samo za vas sam stvaran. Jeste li sve u potpunosti razumljeli? I za gledanje trebat će vam hrabrosti da gledate naprijed ovu kolobociju. Bok drugovi. Vidimo se u drugoj slici ili u drugom životu!

(Steklassa se odpelje iz prostora)

KRATKA PAVZA

*(Zamenjava scene iz zunanosti v notranjost: V drugem delu pa scena zdaj prikazuje notranjost koč: Mizica z okroglo lučjo, cel prostor nastlan s čudnimi simbolnimi predmeti, kot se spodobi za žensko ki se ukvarja s čarovniškimi triki in vsem, kar spada zraven, izpostavljena pa sta **OKNO**, skozi katerega v tem trenutku skozi okno prihaja Karl ter **VRATA**, skozi katera po trkanju pozneje vstopi Polde in še kasneje Orin Scholler. Posteljo, na kateri se je v prvem delu valjal Karel pa bomo prestavili v notranjost in bo stala na sredi koč kot obvezen element spanja, dremanja in sanjarjenja o prihodnosti vseh navzočih.)*

Pozor: Po zamenjavi scene bomo zdaj videli notranjost koč, ki pomeni drobovje pričujoče pustolovščine!

Drugi del: Interier

(Začenjamo od tistega trenutka, ko se Karl previdno pritihotapi v notranjost kočice kar skozi okno. Torej kot rečeno, zavrtimo čas za kake pol ure nazaj.)

(Karlov prihod skozi okno: Močna svetloba njegove baterijske svetilke, potem pa se, popestreno s kletvicami priplazi v prostor Karl.)

(Za hipec teme in čudna slika uvoda se prevesi v drugi del)

(Notranjost kočice. Za mizo sedi skoraj v temi agentka Kominterne pod krinko Margareta Jager. Sredi mize je okrogla bleščeča luč. Margareta preklada karte in hkrati izpušča nerazumljive (verjetno ruske) magične besede, z namenom komuniciranja z onostranstvom.. V ospredju odra stoji Karl s harmoniko v rokah. Karl se rahlo prikloni in začne igrati, vendar iz harmonike ne slišimo niti enega tona. Prav tako ne slišimo Karlovega petja, samo odpiranje njegovih ust. Kar naenkrat pa okrogla luč na mizi ugasne. Margareta besno izgovori znano rusko kletvico »ШЛЮХА« v temo. Zdaj gledalci lahko samo poslušamo, vidimo seveda nič, ker je vidno polje izključeno. Karl temo izkoristi tako da se po Margaretini kletvici urno zapre v veliko omaro ob zadnji steni notranjosti kočice. Samo slišimo, kako se zapre krilo omare. Gledalci tokrat lahko samo poslušamo v temo. Potem plaha luč v prostor in prikaže se lesen invalidski voziček, v njem pa Edwin Steklassa v črnih hlačah in belo srajco z »metuljčkom. Margareta med izvedbo Steklassinenga songa v obliki karaok skoči na posteljo in skače po njej, poleg tega pa se pači in dela čudne seksistične gibe, seveda pa tudi obrazne grimase, kot da se je čas ustavil.«)

EDWIN STEKLASSA *(Zapoje z mikrofonom v roki kot karaoke, glasba te slovaške narodne pesmi pa seveda kot spremljava v offu. Modra skrivnostna svetloba v prostoru. Od kod Steklassi znanje slovaščine? Očitno nam to ni jasno, morda zato ker je bil cirkus Borůvka, katerega direktor je bil očitno pod slovaško jurisdikcijo):*

Čerešničky, čerešničky, čerešne,
vy ste sa mi rozsypali po ceste.
Kto vás najde, ten vás pozbiera,
ja som mala včera večer frajera.

Bol to šuhaj maľovan, jak ruža,
toho som si vyvolila za muža.
ani by mu robiť nedala,
len by ťa pre krásu doma chovala.

EDWIN STEKLASSA (*Komunicira izključno z občinstvom, za druge je neviden*): Folk, a sam zaslužio za moj nastup skroman aplavz? Ja? Ne? Hvala! Grem ja zdaj, a pridem nazaj, ili vi to željeli ili ne! (*»Odvozička« z odra*)

(Prižge se zeleni pentagram, svetloba pa prihaja s stropa in projicira na tla prostora. Skoči iz postelje in voha po prostoru kot jazbečarka.):

MARGARETA: Nekoga voham v tem prostoru! Kdo si, uboga duša v moji kočuri? Kdo prihajaš skozi okno v moje skrivnostne sobane, kaj? Odgovori! (*Dolga tišina*) Tema je, vidi se nič! Se skrivaš, duša od prišleka, a?

MARGARETA – (*glas v »zelenem«*): Ponavljam! Kdo se skrivaš v moji koči? Ne poznaš me še, kdorkoli si že! Vem da si tukaj. Slišim tvoje nervozno dihanje... Slišim tvoj pot, ki ti zaliva srajco. Slišim tvoj prestrašeni dih! Te je strah?

KARL- (*zadušen glas iz omare*): Ja ...

MARGARETA – (*Tesno ob omari. Njen glas se v strogosti stopnjuje*): Še enkrat: Kaj delaš v moji koči? Kdo si?

KARL- (*Zadušen glas iz omare*): Popotnik, ki je zašel ...

MARGARETA: Zašel od kod, zakaj in s kom?

KARL: Iz gozda ... Z motorjem ...

MARGARETA: Kako pa si prišel sem noter?

KARL- (*Zadušen glas iz omare*): Skozi okno ... Bilo je priprto ...

MARGARETA: Kam si se skril? ... ne vidim te ...

KARL- (*Zadušen glas iz omare*): Seveda ne ... ker je tema ... Zatorej prižgite luč. Mehr licht!

MARGARETA: Nisem je jaz ugasnila. Ugasnila je sama od sebe, ta moja luč. Vedno ugasne takrat, začuti da nisva sami v prostoru ... sama ugasne kadar se zgodi čudež! In ta čudež se bo danes zgodil. Smrt!

MARGARETA: Zdaj sedim za mizo, prekladam karte in gledam v mojo okroglo namizno luč ki sama od sebe nevede ugaša ... Midve to znava ... Ukaz pride po etru ...

KARL: (*Zadušen glas iz omare*): Vidve z lučjo? Sta to dve osebi? In tretja, tale vaš mirakel? Je vaša luč oseba ali stvar?

MARGARETA: Ne mešaj megle s temi svojimi pronicljivimi vprašanji! A me ti zdajle zajebavaš?

KARL- (*Zadušen glas iz omare*): O, ne, to pa ne! Nikakor ne!

MARGARETA: Potem pa ne sprašuj tako neumno! V moji koči jaz postavljam vprašanja, ne ti! Jasno?

KARL (*Zadušen glas iz omare*): Če je tako, me vprašajte še kaj. Rad vam odgovorim, če samo lahko... Samo vzpostavite malo svetlobe, da vas lahko vidim ... da vas lahko dojamem ... (*Naenkrat se prižge okrogla čarovniška luč na mizi*)

EDWIN STEKLASSA (*Se nenadoma pripelje v prostor, kontaktira pa v ospredju izključno s publiko*): Ljudi moji! Počinje poslastica kristalnog cirkuskog dodatka! Grem, da ne zakasnim! (*Se odpelje nekam stran, kjer ni več viden.*)

MARGARETA: Kako si rekla maloprej, gospa? Dojameš ali objameš? Naj ti bo! Luč na steni nad oknom, prižgi se! (*Stenska luč v sobi se prižge.*) Kje si zdaj, popotnik, še vedno te ne vidim... Samo zaznavam te, to pa.

KARL- (*Zadušen glas iz omare*): Mirakel! Te luči so mirakel! Vedel sem, da se v tej koči dogaja nekaj nadnaravnega! V omaro sem se zatekel, ker me je bilo strah. Ime mi je Karl. Pišem se Maslo.

MARGARETA: Torej stopi iz omare, Karl Maslo.

KARL – (*Zadušen glas iz omare*): Bi, vendar mi je nerodno ...

MARGARETA: Zakaj?

KARL: (*Zadušen glas iz omare*): Ker sem se malo prej ob vaših čudnih grožnjah, od strahu poscal v hlače!

MARGARETA: Ha ha ha ha ha! To je tudi normalno pri moških! Mene se vsi bojijo. Nekateri me imajo za večšo! Gozdno čarovnico! Me razumeš?

KARL (*Zadušen glas iz omare*): Počasi razumem ... Si tista, ki sta jo Janko in Metka po Grimmovih motivih porinila v peč?

MARGARETA: Karl!

KARL – (*Zadušen glas iz omare*): Ja?

MARGARETA: Te lahko od zdaj naprej kličem kar Korl? Je bolj po domače. Zdaj pa zlezi iz omare!

KARL (*Se nerodno izkobaca iz omare*): Oooo, svež zrak! To potrebujem! Gospa! Najprej sem spal na dvorišču, pokrit s staro konjsko odejo, a glej ga zlomka: Iz spanja me je prebudil salonski rdeči gizdalin z imenom Polde! Kako me je prebudil? Gospa, vprašaj me kako me je prebudil, no?

MARGARETA JAGER: Kako te je prebudil, Korl, no?

KARL: S svojo ostudno berglo je dregal v moje mednožje!

(Karl se zdaj počasi izkobaca iz omare ki stoji ob steni prostora in zadiha in pretegne kot bi bil sredi gozda)

MARGARETA: Ponavljam: Te lahko kličem kar Korl?

KARL: Kar daj, gospa Margareta, če ti tako bolj paše ...

MARGARETA: Korl.

KARL: Ja, gospa? Me kličeš?

MARGARETA: Ja. Povej mi, Korl, ti je še kdo sledil do moje kočice?

KARL: Ne, sledil mi ni nihče.

MARGARETA: A spet lažeš, Korl?

KARL: Prisegam, da ne lažem, gospa.

MARGARETA: Praviš da te je nekdo spečega z berglo dregal v jajca ... In to na mojem dvorišču?

KARL: Ja ... kot sem rekel ... Ta Polde. Ta prekleti šepavec!

MARGARETA: Oho, osebek, ki je nedvomno pripadal vaši kripelj brigadi, praviš? In kaj išče ta, po tvoje šepavi kripelj v moji bližini?

KARL: Razširja ideje ...

MARGARETA: Oho, ideje? Kakšne ideje?

KARL: Marksistične ... Rdeče ... Revolucionarne ... tako sem slišal ... Drugače pa ga sploh ne poznam ... NKVD ga je med vojno fentala. Pokopan je nekje v Sibirski stepi ...

MARGARETA: Revolucionar? O ti prasec rdeči! Kje je pa zdaj?

KARL: Trenutno? Odšel je za hišo ... Očitno na veliko potrebo ... Nekaj časa sem ga skrivaj opazoval, kako to počne .. Ukazal mi je, naj med opravljanjem njegove potrebe počasi preštejem do petstosedeminšestdeset ... In tako sem tudi storil. Preštel pa sem že preko devetsto, pa se še vedno ni nič zgodilo ... Zato sem se brez njegovega dovoljenja odplazil skozi okno v vašo kočico ...

MARGARETA: Prekleti crknjeni pohabljenec je šel preprosto srat za mojo hišo? Čemu je pa to podobno? In ti? Namesto da bi ga še naprej opazoval., ali iskal vzrok za njegovo neizpolnjevanje obljub, si se svojevolsko, oziroma samoiniciativno odplazil skozi okno v ta moj posvečeni prostor, ki se imenuje Koča Margarete Jager! Si natančno opazoval njegovo nečedno početje? Priznaj, da si! Naj ponovim vprašanje?

KARL: Gospa, sploh ni vedel, da mu sledim ...

MARGARETA: Še vedno ne razumem kako se je šel vražji rdečkar brez mojega dovoljenja podelat za mojo hišo?

KARL: Nekaj njegove propagande v obliki letakov mu je med potjo za hišo padlo iz nahrbtnika, pa sem prebral kaj piše na njih ... In tako sem tudi doumel kakšne ideje propagira.

MARGARETA: Pa slučajno veš njegovo ime?

KARL: Vem. Pa saj sem ti že maloprej izdal njegovo ime, gospa!

MARGARETA: Povej! Rahlo me že daje demenca ...

KARL: Ne vem, če bi ...

MARGARETA: Ukazujem ti!

KARL: Dobro ... Ime mu je Polde ...

MARGARETA: Pa priimek?

KARL: Prosim?

MARGARETA: Priimek! Povej kako se piše, Jezus Kristus!

KARL: Aja, Maček. Piše se Maček ... Njegov psevdonim pa je »lesena noga« ...

MARGARETA: Maček, a? Ta priimek me na nekaj spominja. Daleč nazaj, sicer ...

KARL: Zdaj bi pa tudi jaz vas pobaral po imenu, če to ni naglavni greh.

MARGARETA: Sem se ti že predstavila, če ti kaj ni jasno, a ponavljam: Margareta! Tako me kličejo. Po domače sem Zofka. Margareta Jager. Po narodnosti sem ruska Židinja.

KARL: Nekaj sem vam prikrl, gospa Jagrova ...

MARGARETA: Kaj pa, Karl? Sicer to ni lepo ... vendar me vseeno zanima ...

KARL: Po profesiji nisem samo popotnik, kar sem vam odkril maloprej ...

MARGARETA: Da nisi samo popotnik, rečeš?

KARL: Ne.

MARGARETA: Potem pa z besedo na dan, nesrečnež!

KARL: Za popotnika se samo izdajam ...

MARGARETA: Oho? Poglej ga no, prevaranta!

KARL: Drugače sem tudi ...žepar, gospa Na vlakih ... Svoje početje sem specializiral izključno na vlakih ...

MARGARETA: Hudirja! Žepar, si rekel? Na vlakih? Torej avtobusi odpadejo ...

KARL: Tako je, gospa ... Sem notorični železničarski kleptoman.

MARGARETA: Pa je kot posledica te tvoje profesionalne deviacije danes tudi kaj mojih stvari izginilo iz moje omare v tvoj žep?

KARL: Nekaj malega ... Se oproščam ... Pa ne v žep ... Ni šlo noter...

MARGARETA: Nekaj malega da si mi izmaknil, Karl, medtem ko si čepel v omari? Se mar motim?

KARL: Ne gospa, čisto nič se ne motite ...

MARGARETA: Torej, ponavljam: Kaj za vruga si vtaknil v svoj žep iz moje omare?

KARL: Kakor sem že prej rekel: Ni šlo v žep, gospa! Sicer gre za malenkost, a vendar ... Prevelik predmet je to, za v žep ...

MARGARETA: Ojoj, potem gre za nekaj večjega, če prav razumem?

KARL: Ja, na žalost ... Sram me je ...

MARGARETA: Izpljuni enkrat že. kaj si mi izmaknil, ti slepar!

KARL: Harmoniko, gospa ...

MARGARETA: Mojo diatonično harmoniko? Harmoniko, ki sem jo dobila za štirinajsti rojstni dan od pokojnega strica Gustava Jagra? Kje pa se trenutno nahaja moja harmonika? V tvojih tatinskih rokah je ne vidim...

KARL: Pustil sem jo v omari ...Žal mi je, gospa ...

MARGARETA: Žal ti je, a? Mi lahko razložiš Korl, kaj je pri tebi povzročilo to stanje?

KARL: Katero stanje, gospa?

MARGARETA: No, da si postal žepar, pravzaprav lopovski železničarski tat?

KARL: Dolga zgodba, gospa ...

MARGARETA: Povej mi vse! V resnici sem potrpežljiva poslušalka, verjameš? V meni je poleg ogromno slabega tudi nekaj dobrega ... sočutnega

KARL (*Monolog*): Povedal vam bom svoj ljubezenski doživljaj, ki me je spravil v hudo depresijo. Posluh!!!

Včasih, ko sem bil še mlad in čeden, sem se zaljubil v mično deklico, lepo prsato in krepko, kar me seveda ni motilo, prej nasprotno. No, že na prvem zmenku sem jo pogumno povabil na večerjo v našo vaško gostilno. Jedla sva, pila vino in se smejala lastnim šalam. Vendar sem imel v načrtu še nekaj, kako bi rekel – vznemirljivega. Prijatelj mi je prišepnil, če hočeš spati s punco jo najprej pelji na večerjo, da se dobro nahrani in sprosti, potem ti bo v postelji iz roke jedla.

Vse je šlo kot po maslu. Malo pa se je zataknilo, ko je prišel natak in prinesel račun. Nekaj časa me je mežikajoče gledala, nekaj časa račun, potem spet mene, potem pa potihoma rekla: »Veš Karlo, jaz sem ves čas čisto suha.« Zasmel sem se in mogočno, da ne rečem s ponosom odvrnil: »Nič hudega, saj sem te jaz povabil na večerjo, saj imam jaz denar in jaz plačam.«

Z dvignjeno glavo sem plačal zapitek. Kak dan prej sem samo za te namene najel sobo in zdaj sva se odpravila z neizmerno radostjo in hrepenenjem v srcu proti hostlu. Po nekaj besednih nepomembnostih sva končno legla brez obleke v posteljo. Že v začetku sem ugotovil da mi nekako ne gre. Bil sem začuden, da ne rečem slabe volje, češ, kaj hudiča gre zdaj spet narobe. Pa mi ona pove s svojim prijetnim ščebetajočim glasom: »Kaj tako čudno gledaš, Karlo, saj sem ti v gostilni lepo povedala, da sem vedno čisto suha!« Od tiste travme naprej sem popolnoma spremenjen, gospa ... Postal sem žepar, namesto ljubimec. Ni bilo važno, kaj sem izmaknil, vse od robca do kondoma ... Tako da sem čisto spremenil navade

MARGARETA: Torej ima ta tvoja čudna zgodba, kot sem prejle rekla, povezavo s tvojim lopovskim početjem?

KARL: Moje žeparjenje ni bilo lopovsko početje, gospa ...

MARGARETA: Kaj pa drugega?

KARL: Poklic kot vsak drug, gospa ...

MARGARETA: Hahahahaha! Kako si že rekel da se pišeš?

KARL: Maslo.

MARGARETA: Maslo, a? Maslo, zakaj pa potem nisi zlezel vanjo, če se tako pišeš?

KARL: Cel, vanjo?

MARGARETA: Cel, ja! Tudi avtomobil potrebuje olje za svoj pogon, mar ne? Si pa res en butasti Korl!

KARL: Mogoče sem res bedak, priznam, a povedal sem vam golo resnico.

MARGARETA: Ja, predvsem golo! To pa! In kje je zdaj tvoja nepotešena punčara?

KARL: Odšla je v kloster. Žal ...

MARGARETA: Aha, razumem, zdaj je ta tvoja ex punca postala nuna? Verjetno trenutno veselo striže z ušesi, namesto s čim drugim...

KARL: Naj vam v zahvalo za vaše nezmotljive ugotovitve še zaigram na harmoniko, ker imam prekleto dober občutek da me ti zdajle malo zajebavaš, gospa!

MARGARETA: Na mojo ukradeno harmoniko bi igral? Je sploh še cela? Meh ni preboden ali strgan?

KARL: Ni. Pustil sem jo v omari, kot sem vam prej pošteno povedal ... Če je še cela, ste menda vprašali? Hahaha ...

MARGARETA: Smej se, Korl! Ti se samo smej! Mojo harmoniko bom kasneje poiskala. Kje pa tvoj šepavi tovariš? Nekam dolgo že prazni čreva tam zadaj za mojo kočo. Kaj praviš? *(Gre k oknu in obriše soparo iz stekla in bulji skozi okno.)*

KARL: Ni moj tovariš ... In Gospa, in ni lepo če gledate skozi okno in iščete osebkke ki so zaposleni z osebnimi opravki.

MARGARETA: Si rekel da ni tvoj tovariš? Kaj pa je? Mar niste vsi rdeči somišljeniki kameradi med seboj?

KARL: Nisem nikakršen rdečkar, gospa Margareta ampak mrtev kleptoman!

(Oglasi se trkanje na vrata, Margareta in Karel pa v šepetanje)

KARL: On je! Prepričan sem da je on! Vrnil se je ...

MARGARETA: Kdo, za božjo voljo? Sploh ne vem, ali si je umil roke preden je prijel za kljuko mojih vrat!

KARL: Polde! Si še zunaj?

MARGARETA: Kako si že rekel da mu je ime?

KARL: Ja pa saj sem vam povedal!

MARGARETA: Pa povej še enkrat! Demenco imam ...

KARL: Polde!

MARGARETA: Pa priimek?

KARL: Ja, Maček, gospa... Eh, saj ste me to že enkrat vprašali! Ste pa res dementni!

MARGARETA: Seveda! *(Zavpije)* Vstopi, Polde Maček!

POLDE *(Glas z one strani vrat):* Kako pa veste moje ime ...

MARGARETA: Jaz vem vse ... *(Karlu):* Skrij se, Drago!

KARL: Kakšen Drago? Sem Karl, ne pa Drago!

MARGARETA: Korl ali Drago ... Ista figa!

KARL: Aja? In kaj ste mi hoteli spet maloprej naročiti?

MARGARETA: Da se skrij!

KARL: Oh, saj res! Kam pa, Jezus Kristus?

MARGARETA: Nazaj, tja od koder si prišel!

KARL: V omaro? Mislite da naj zlezem spet nazaj v omaro?

MARGARETA: Ja, kam pa, osel?

KARL: Grem. Mogoče bom potem ko bom noter zaigral kakšno žalostno partizansko na ukradeno harmoniko! Na primer – »za vasjo je kravo pasla«
...

MARGARETA: Kar poskusi, Korl ... Samo ne poskusi zaigrati kaj rdečega, ker boš potlej videl živega hudiča!

KARL: Bežim nazaj v omaro! Adijo, gospa! Tu imate mojo roko, če se več ne vidiva! Polde gotovo misli da nisem izpolnil njegovega ukaza in da sem raje strahopetno pobegnil!

MARGARETA: In kako se je glasil ta ukaz?

KARL: Spravi to kozo Jagrovo s sveta kakor veš in znaš še pred mojim prihodom!

MARGARETA: O Marija! Mene ste hoteli pogubiti? NKV-ejevska eksekucija pa se vam očitno ni čisto posrečila, kaj praviš? ... Adijo Korl. Izgini nazaj v omaro pa tam čakaj na boljše čase!

(Trkanje in še enkrat trkanje)

MARGARETA: Polde?

POLDE *(Od zunaj):* Ja?

MARGARETA: Sva še na vezi? Vstopi že enkrat!

POLDE: Sem na vezi! Prihajam!

(Vrata se odpro in vstopi Polde)

POLDE: Dober večer, dobri ljudje ...

MARGARETA: Lej ga Poldeta ... V tole mojo skromno kočo sredi gozda si se pritihotapil kot kakšen maček.

POLDE: Ja, pa saj sem Maček, gospa. Tako se tudi pišem ...

MARGARETA: A tako?

POLDE: Ja, tako! Enostavno sem Polde Maček, krovec po poklicu ...

MARGARETA: Nadaljuj, Polde: Reci raje: Jaz sem rdeči Polde Maček, agent sovjetske Kominterne – NKVD! Krovec? Hahahahaha!

POLDE: Ojoj, vi veste vse o meni?

MARGARETA: Vse, Polde. Tudi za tisto tvoje sranje zadaj za hišo vem ...

POLDE: Iz katerega vira pa ste izvedeli vse o meni, gospa?

MARGARETA: Ne izdajam svojih žvižgačev, rdečko!

POLDE: Pošteno! Potem tudi razumete kaj pomeni konspiracija, gospa?

MARGARETA: Brez dvoma da vem ...

POLDE: Menda sem lahko zdaj brez skrbi ...

MARGARETA: Zakaj? Jaz nisem vaša! Ne veste tega? Ne mislim padati na vaše propagandne finte! O, ne, tega pa ne!

POLDE: Nisem potrkal pri vas z namero da bi širil svoje rdeče ideje.

MARGARETA: Niste, a?

POLDE: Nikakor ne. Iščem tovariša ...

MARGARETA: Ste ga izgubili tik pred mojimi vrati? Sledil vam je, kajne?

POLDE: Tako nekako ... Kako vi vse dobro veste. Ste vedeževalka?

MARGARETA: Tudi med drugim, ja.

POLDE: Vedel sem da morate biti nekaj takega. Mar bi mi potem lahko odkrili kje lahko najdem svojega izginulega tovariša?

MARGARETA: Korla? V omari ...

POLDE: V omari?

MARGARETA: Ja, prav tam.

POLDE: In kaj počne v vaši omari?

MARGARETA: Uči se igrati na ukradeno harmoniko?

POLDE: Česa pa se uči igrati, če sem lahko radoveden?

MARGARETA: Poznate kakšno žalostno partizansko?

POLDE: Kako je ne bi poznal? Seveda!

MARGARETA (*Zavpije pred vrati omare*): Korl, zdaj si ti na vrsti! Zaigraj nama, saj veš katero!

KARL (*Iz omare*): Se razume, gospa Margareta!

(*Iz omare se zaslišijo turobni akordi pesmi »V hribe odšel je dragi moj ...*)

POLDE: Ojoj, kako sem postal otožen ...

MARGARETA: Jaz pa nič ...

POLDE: Kdo, si noter?

KARL (*Iz omare*): Jaz Karl osebno.

POLDE: Zlezi ven, zaspanec!

MARGARETA: Stop. Kdo tukaj ukazuje?

POLDE: Saj...Kdo?

MARGARETA: Zaenkrat jaz! Ali bo zlezel iz omare ali pa ne bo, je v moji pristojnosti, ne v tvoji, dragi Maček! V moji hiši jaz ukazujem, ne ti, muc presejani!

POLDE: In tej ubogi drvarski podrtiji vi pravite hiša? A bejžte, no, bejžte ...

MARGARETA: Vesel bodi da ti ne ukažem da pojdi za hišo in vestno počistiš neprijetni ostanek svojih fekalij!

POLDE : Tudi to vam je znano? Da sem sral zadaj za vašo kočuro? Od kod le ...?

MARGARETA: Vse se izve in izvoha, če se hoče, dragi mačkon!

POLDE: Prekleti žvižgači!

KARL (*Glas iz omare*): Polde, si s tem žvižgačem mogoče mislil mene?

POLDE: Koga pa? Trosiš tajne informacije naokoli, kot drobtine iz žepa ...
Zavoljo nedolžne naravne potrebe tam za hišo, čisto lahko pride tudi do političnega sranja, tako da veš!

MARGARETA: Po intuiciji se mi dozdeva da se vidva poznata, kajne? Pa še kako dobro!

KARL (*Iz omare*): Resnica je prišla na dan. Zmenjeno je bilo da se delava kot da se ne pozna...Dva rebra mi je skoraj polomil s svojo berglo, brezvestnež, medtem ko me je budil!

MARGARETA: Polde, ali kdo si že... V kotu vzemi vedro, zunaj na dvorišču si na šterni to vedro napolni z vodo in počisti za seboj! Dobro vem kaj si pridelal zadaj za mojo kočo!

POLDE: Mislite da bom to počel z rokami? Potreboval bi tudi majhno omelo, pa rokavice, menda.

MARGARETA: Aja, zdaj bomo pa še izbirčni? Tamle pod posteljo leži omelo... Rabiš še kaj? Recimo pogum, a? Za opravljanje sile zadaj za mojo hišo ga imaš očitno krepko zadosti. Tudi gas maska bi verjetno prišla v poštev ...

POLDE: Bi kar takoj šel izpolniti vaš ukaz, če nimate nič proti?

MARGARETA: Proti seveda nimam nič, imam pa eno kompleksno vprašanje ...

POLDE: Vprašanje? Je družboslovne ali naravoslovne narave?

KARL (*Iz omare*): Vprašati te namerava kje si dobil papir za... Saj veš na kaj mislim ...

POLDE: Gospa Margareta, me res kanite ravno to vprašati?

MARGARETA (*Prikima*)

POLDE: Seveda... Uporabil sem Karlov robec, ki mi ga sploh ni dal, samo ponujal. Lahko pa sem »ponucal« kar svoje propagandne lističe ... Imam jih namreč cel nahrbtnik. Vam jih lahko nekaj ponudim? Ti so čisti ...

KARL (*Iz omare*): Ne verjemite mu, gospa Margareta! S svojimi norimi političnimi idejami vas namerava zastrupiti!

MARGARETA: Tiho žepar! Nikomur še nisem politično nasedla, zato dragi Korl raje zaigraj še katero žalostno na mojo ukradeno harmoniko! Prav?

KARL (*Iz omare*): Nikomur nič nočem!

MARGARETA: Polde, še enkrat: čas je za čiščenje lastne nesnage za mojo hišo! Kot sem rekla: Vedro imaš, voda je zunaj, omelo pa je pod posteljo. Gremo!

(Trkanje na vrata , vsi utihnejo za minuto)

POLDE: »Sajlens!« Nekdo je potrkal, mar ne? Zdaj pa ne mislim nikamor hodit v temo ... Strah me je! Slišite?

MARGARETA: Nismo gluhi, tovariš Maček!

GLAS ORINA OD ZUNAJ: Polda! Jsi uvnitř?

MARGARETA: Kaj je vprašal? Je zunaj kakšen Albanec ali Turek?

POLDE: Samo Čeh. Vprašal me je, če sem noter ...

GLAS OD ZUNAJ: Něco jsem se tě ptal ...

POLDE: Mene trenutno ni noter! To se ti samo zdi!

MARGARETA: Kdo je to? Kak tvoj stari znanec?

KARL (*Iz omare*): Polde, povej ji resnico!

MARGARETA: Polde!

POLDE: Ja, vem kaj vas zanima ... Ti pa drži gobec Karl! Samo za zdrabo si tukaj, da veš! Meni že ne boš ukazoval! Ostani zaprt tam kjer si!

KARL: Nisem zaprt, ampak skrit v omari. To je razlika in to bistvena ...

POLDE: Se ti lahko pridružim?

KARL: Kolikor vem te čaka delo tam za hišo! Pa tudi tvoje družbe ne maram tu v omari, da veš!

GLAS OD ZUNAJ: Poldi! Na co čakáš, otevír dveře!!!

POLDE: Nikamor ven me ne boste spravili! Nisem nor!

MARGARETA: Ampak stvor tam zunaj kliče tebe, mar ne? Mene ne kliče, Korla tudi ne ...

POLDE: Prav, če me kliče ... To še ne pomeni da sva znanca ...

KARL (*Glas iz omare*): Gospa Margareta, ne nasedajte ljudem, ki vam hočejo slabo!

MARGARETA: Saj ravno o tem razmišljam. Polde, tebe kliče glas tam zunaj. Torej pojdi in odpi ta prekleta vrata in spusti ta glas noter! Menda ne bo ta štirimotorni bumbar trkal do jutra! Karl, dosti je bilo skrivanja v omari! Pridi ven!

KARL: Že! (*Zleze iz omare*) Tuki sem!

MARGARETA: Ja, vidim... Zdaj pa pojdi k vratom in odpi klicočemu! Bo šlo?

KARL (*Previdno se korak po koraku približuje vratom*): Polde!

POLDE: Ja?

KARL: Me lahko zamenjaš?

POLDE: Pri odklepanju in odpiranju vrat? Ne!

KARL: Hvala, prijatelj ... Drugič vrnem...

POLDE: Le daj ...

MARGARETA: Dosti prigovarjanja in moledovanja! Korl! Izvrši kar ti je ukazano!

KARL (*Se približuje vratom*): Kakor ukažeš, šefica... Kaj me gledaš? Preden odklenem zavzemite obrambne položaje!

MARGARETA: Prav ima ... Zavzemite torej obrambne položaje!

POLDE (*Se postavi v pozo karateista*)

MARGERITA: Kaj pa je to, Polde?

POLDE: Bušido! Borilna veščina! Jo kar obvladam, res!

MARGARETA: Korl, odkleni vrata! Kar bo, pa bo!

KARL (*Odklene vrata in previdno odpre krilo vrat, potem odskoči v kot in zavzame podobni položaj »bušida« kot Polde*)

POLDE: Karl ...

KARL: Kaj?

POLDE: A ti mene kopiraš v obrambni taktiki? To je najmanj plagiat!

KARL: Je to mar prepovedano?

POLDE: Seveda, kopiranje nečesa, četudi gre za borilno veščino »bushido« je prepovedano ... Imam prav, šefica?

MARGARETA: Imaš prav glede plagiatorstva, Polde, vendar brez »šefice!« V redu? Nisem nobena šefica! Še najmanj pa vaša!

POLDE: Se razume, šefica ...

MARGARETA: Vrata! Kdo je trenutno pred na vrati? Korl, odgovori, če te sprašujem!

KARL: Zdi se mi da ni nikogar ... (*gleda skozi ključavnico*) Bog mi je priča ... Sicer sem pa Karl, ne Korl. V redu? Bo šlo?

MARGARETA: Kako? Kdo pa je potem vpil pred vrati in te klical, Karl?

KARL: Glasu sicer ne poznam, gospa, mislim pa da lahko uganem kdo bi lahko bil.

MARGARETA: Res? Potem pa kar na dan z besedo ... (*Vtakni glavo skozi vrata, potem boš bolj videl, kdo straši tam zunaj!*)

KARL /*Previdno odklene in vtakne glavo skozi rahlo*): Nikogar ni ... samo gluha črna tema ... Grem še ven pogledat okolico hiše ...

POLDE: Pazi, Karl da ne stopiš v moj težko pridelani iztrebek!

MARGARETA: Zdaj bom pa še tebi zastavila enako vprašanje, Polde!

POLDE (*Obotavljajoče stopi k vratom kjer že moli glavo v »črno noč« naš Karl*):
Orin! Orin, si ti? (

Karl zdajci skozi okno zleze ven v gluho noč. Za nekaj časa bo mir pred njim A zdajci s fiktivno radijsko zvezo vzpostavi konverzacijo Orin ter Polde.)

GLAS *Orina nekje od zunaj*: Polde? Imaš gužvo? Sprejem!

POLDE: Tukaj Polde, tukaj Polde! Orin, javi se, konec!

GLAS *Orina nekje od zunaj*): Orin tady! Orin tady! Jsme na háku? Koniec!

POLDE: Kaj praviš? (*se obrne proti članom v hiši*) Pravi dobesedno: »Jsme na háku?« Ga bom povabil noter. Orin, imaš moje dovoljenje za vstop v to drvarsko podrtijo! Pogoja za vstop sta samo dva: Lepo obnašanje in prijetna konverzacija brez politike, v redu? Koniec!

GLAS *Orina nekje od zunaj*: Dobře, Polde! Souhlasím! Mám problém se zorientovat!
Koniec!

MARGARETA: Čakajta vidva ... Po kateri napravi pa se vidva pogovarjata, Polde?

POLDE: Po fiktivni radio zvezi, gospa ...

MARGARETA: Aja? Se pravi izmišljeni? Seveda saj nobene žice ne vidim ... Kje pa imaš oddajnik, sprejemnik, mikrofona in slušalke, bebec?

POLDE: Oho, vidim da se spoznate na moderne pripomočke, vendar je tale moja priprava še iz časov Oktobrske revolucije. Sam Lenin jo je uporabljal za zvezo s svojimi nešteti lakaji...

MARGARETA: Potem si naš! Zdravo, tovariš! Tu imaš mojo roko! Ne odkloni je ...

(V prostor skozi odprta vrata nenadoma »pade« Orin Schollerl, preoblečen v planinskega orla kljunača)

(Orin Scholler si stepa prah s kril, plahuta, spušča nekakšne orlovsko planinske glasove. Na glavi ima usnjeno pilotsko kapo ter slušalke. Margareta in Polde stojita totalno depasirana v prostoru, kot molčeča pogrebniška pred odprtim grobom.)

KARL: Zdravo kamerad! Kakšen je bil let?

ORIN: V začetku brez posebnosti ... Potem sem začel tod nekje izgubljati višino...Nekakšne motnje so se začele pojavljati. Motnje, ki jih niti sam ne znam pojasniti ... Spodaj pod seboj sem zagledal čudno kočjo sredi gozda in še bolj čudno luč v njej. Rečeno mi je bilo, da moram pristati prav tu ... Za hišo je malo širše in sem si rekel: to je gotovo prostor za moj pristanek. To je to!

MARGARETA: To je to, gospod orel? Vseeno pa imam skromno vprašanje: Od kod vam dovoljenje za pristanek? Obstaja zadaj za kočjo kakšna pista, kakšna signalizacija ki nakazuje da je zadaj za mojo hišo kakšno kurčevo letališče? Mar naj še enkrat postavim enako vprašanje, ali pa ste že takoj doumeli mojo radovednost? Ali naj še bolj vrtam v vas?

ORIN: Ni treba, gospa... Imel sem pač zasilni pristanek. Niste pilot, gospa, zato verjetno ne poznate operative pristajanja. To je bila zadnja možnost, bi rekel ... To je vse ... Orin Scholler sem, posebni odposlanec iz Moskve.

MARGARETA (Poldetu Mačku): Končno! Resnica je prodrla na dan! Vidva s pilotom se torej poznata, kajnega Polda? Iz Moskve, morda?

POLDE: Z Orinom? Kako se ne bi poznala? Skupaj sva opravila tečaj letališke signalizacije... Vendar ne zgolj samo to... Oba sva sodelovala v španski državljanski vojni...

MARGARETA: To se pa lepo vidi v slepem pristanku vašega sinka ptičarja zadaj za hišo ...

POLDE: Orin ni nič moj! Tu se pa malo motite, gospa ... Kako vam je že ime, gospa?

MARGARETA: Margareta, Margareta Jager

ORIN: Polda, kje imaš nahrbtnik? Sicer si ga zaupal osebno meni, da bi trosil propagandne listke nad tem teritorijem, vendar... Imel sem srečo, ker sem zasilno pristal tik za gospejino hišo, potem pa se mi je pripetila huda nezgoda: naenkrat sem stopil na sveže podelano ...

POLDE: Govno ... Bilo je moje, priznam. Sorči! Prej sem se zlagal, da je Karlovo. Kaj morem. Sram me je za izrečeno laž... Ta izmeček je nastal med Karlovim počasnim štetjem do 547.

(Karl spet spleza skozi okno nazaj v prostor, Seveda, pod oknom je prisluškoval debati.)

KARL: A tako, spet si mene v svoj drek potlačil. Že dobro ... Vse sem slišal!

ORIN: Sorči? Samo »sorči« se reče v opravičilo pri tako grozno resni stvari? Polde, tebi govorim ...

POLDE: Ja, pa že ...

MARGARETA: Orin, če sem prav informirana si hotel v to našo pristržno idilo, se pravi čudovito kočico sredi gozda, trositi Poldove propagandne listke. Pa kdo mislita da bi to prebiral?

KARL: Tako ... zdaj je vse jasno ...

MARGARETA: Kaj je bilo medtem ko si umanjkal, Karl? Govori! Si se dokopal do kakšne nove ugotovitve, drugotne resnice, ko si taval tam zunaj?

KARL: Bil sem na raziskovalni misiji. Sam. Solo. Tako nekako se taki nalogi reče na meni bolj militantno znanstveni način ...

MARGARETA: No, in kaj si ugotovil, strokovnjak?

KARL: Ugotovil sem da je tam, kjer je Polde tam zadaj za hišo hote izpustil svojo nečednost, nekdo kasneje hodil... V govnu je bila stopinja, ki se je po obliki podplata popolnoma prilagajala levemu pilotskemu obuvalu tovariša sinka Ptičarja alias poročnika Orina Schollerja ... To je moja ugotovitev, ne bi pa rad koga razdražil ali prizadel ... V času, ko sem nameraval skrivaj zasesti vašo hišo, te stopinje tam zadaj še ni bilo ...

ORIN: Logično, če pa takrat nisem še pristal ... Pa si me vseeno malce prizadel, tovariš Karl... Sinko ptičar si me imenoval? Ja Hvala za duhovito poimenovanje.

POLDE: Prosim, prosim! Se vidva poznata, Orin?

ORIN: S Karlom misliš, kamerad Leopold? Ne bi rekel ... Kolega Karl, naj se vam predstavim, kajti zdaj je verjetno zadnji čas: poročnik Orin Scholler, vojaški pilot, letalski inštruktor, tudi komsomolec po prepričanju!

KARL: Lepo. Rdeči pilot torej? Kje pa imate letalo, če pravite da ste pristali tik za hišo?

ORIN: Orlova krila so moje letalo, orlova glava pa kokpit tega letala. Sem bil zadosti jasen?

KARL: Žal ne.

MARGARETA: Polde, mar te nisem pred kratkim napotila z vedrom in omelom tja za hišo počistiti svojo raboto? Ne gre pa mi v glavo, da se namesto o politiki pogovarjamo o človeških iztrebkih. Kot da je to najpomembnejša stvar na svetu. V resnici pa sta govno in politika isto sranje.

POLDE: Kakor za koga ... Gospa Margareta, ne pregrevajte ta vreli lonec, da ne bo prekipelo!

ORIN: Tovariš Polda, pravkar vam je bilo ukazano da morate počistiti svoje fekalije tam zadaj za hišo, potem ... namesto tega je pa je na vrsti, kolikor razbyram politično preigravanje.

POLDE: Kaj spet modruješ, kolega?

ORIN: Bi bil potem poleg kvazi »dobronamernih« opozoril še toliko prijazen in očistil moj levi pilotski čevljev pričujočega govna. Že nekaj časa me moti vonj po ... te besede ne mislim izreči ... Upam, da ti ni nerodno ...

POLDE: Rahlo mi je, če sem odkritosrčen ... Hotel si reči fekalije, mar ne?

MARGARETA: Kaj neda, vse nas moti Poldetov osebni pridelek, ne samo tebe, Orin... Polde, temu se reče »kolektivna prošnja«. Bi nam jo uslišal?

POLDE: Kaj pomenim jaz tukaj v tem prostoru? Sem čistilec latrin ali politični funkcionar? Maček se pišem. Tega mojega priimka ne morete kar zavreči, tudi kadar gre beseda o govnu, katerega koli od nas, Se mar motim? Zdaj se pa pripravite, gospa vedeževalka ... »Polka je ukazana, tla so namazana!« To je naše geslo za zaključno akcijo!

KARL: Gospa Margareta, če prav razumem ... Slaba karma se obeta naši skupini, mar ne? Imam čuden občutek. Četudi nismo več živi ...

MARGARETA: Poslušam,, Še prej pa bi vas vse tri vprašala: ste mogoče namesto nedolžnih političnih gobcačev mogoče tudi plačani morilci? (*Tišina*) In jaz žrtev, čeprav sem ta trenutek še živa? (*Tišina*) Še za hipec počakajte in mirakel, ki kroži o meni, se pravi o Margareti Jager bo hitro razjasnjen. Preobrat se bo zgodil v hipu! Moja smrtonosna čarobna paličica je najbolj pošten razsodnik! Paličica! Ukrepaj tako, kot ti je naročeno! Smrt morilcem, svobodo poštenim! Polka je ukazana? Tla so namazana?

POLDE: Saj res...Kdo smo pravzaprav mi? In zakaj smo sploh tu? Smrt preži! Polde beži! Tecimo! Bežimo!

ORIN: Stop! Margareto čaka smrt! Zato smo tu, ne? Nikamor ne bomo bežali, nikamor tekli! Ne bomo odpovedali eksekucije tik pred zdajci! Ne, tega pa ne!

Orin izvleče iz »futrole« pištolo, verjetno Luger ali Walter, ki sta bili menda sinonim za tako imenovano Oktobrsko revolucijo. Maha z njo, kot da bi se mu omračil um.

MARGARETA: Konec je z vami tremi, ne pa z menoj, družčina! Pomnite: prosili ste me za to!

ORIN: Kar zdaj sledi ni več v naši revolucionarni pristojnosti, Očitno ne! Stara nas bo ugonobila! To čutim na vodi. Izgubili smo igro. Naša misija je propadla!

(Orin brezglavo steče do vrat, jih odpre in izgine na plano.)

IN ZDAJ GREAT FINALE:

EDWIN STEKLASSA *(Se pripelje v prostor):* Ura je četri ujutro i ja sam još živ. Ali ipak moram sa prstom pokazati na dva giliptera i enega ubojicu! Pogledajte zdaj maščevanje Margarete Jager sa murilcima koji su joj došli oduzeti život! Vas interesira, poštovani publikum a? Samo kimajte: Ne kašljajte, ne kihajte, ne zehajte tamo dole na vašim sjedilištima, nego se tiho sakrijte u svoje stolice, jer opasnost još nije prestala.

(Edwin Steklassa potegne na plano črno paličico z majhno lučko na koncu. To izroči Margareti v roke, Margareta pa v slow motionu »odplava« k skupini treh morilcev ki stojijo tesno skupaj in v šoku.)

EDWIN STEKLASSA: Grem jaz zdaj. Poštovani publikum, radi me imejte i vruče se nasmejte. Nashledanou!

(Steklassa se »odkotali« iz prostora in medtem spotoma potihoma poje svojo slovaško narodno »pisničku« z naslovom »Čerešnički«

Luč nenadoma ugasne. V temi šepetanje podobno molitvi navzočih, ki se prelije v čudno glasbo. A tudi ta gre počasi v popolno tišino. Luč ugasne, le toliko da ne vidimo Orina Schollerja ko vstopi v prostor pripravljen na sklepno predpoklonsko koreografijo, preoblečen seveda v planinskega orla kljunača.)

(Na stropu se prižge in sveti v tla zeleni pentagram)

MARGARETA: Tu je konec! Zgodba je končana! Pa še to, mimogrede: Nasvidenje v peklju! Sicer pa ste že tako ali tako še enkrat od zdavnaj mrtvi kadavri,

kajne? Vam še izdam kakšen bo epitaf na vašem skupinskem spomeniku?:
Numquam idem iterum!!! In to je hkrati tudi moje maščevanje!

POLDE, KARL ter ORIN SCHOLLER ŠEPETAJE PONAVLJAJO:

Sursum Corda! Sursum Corda! Sursum Corda! Sursum corda!

Koreografija finala ob koncu predstave je podobna uvodni v začetku. Dve osebi (Polde Maček in Karl Maslo) se molče vrtita v čudnem izrisanem satanističnem pentagramu ki se v zeleni svetlobi projicira nekje s stropa v tla. Na sredini tega kroga pa stoji Margareta Jager z zavezanimi očmi in iztegnjenima rokama, iz ust moli moder jezik - seveda brez podpore glasbe. Strnjeni so v čudni vendar počasni krožni poziciji. Karl Maslo ter Polde Maček se držita za roke in odpirata usta, kot da pojeta žalostno partizansko. Vrtita se samo v eno smer: na desno... Svetloba je zeleno - modra. Kake tri minute traja koreografija tega grozljivega slow motiona. Okoli njiju se solo premika pilot Orin Scholler preoblečen v kostum planinskega orla kljunača in obupano plahuta s krili. Kot glasbena kulisa se naenkrat zasliši od daleč samo melodija »čerešnički«, vendar brez Steklassovega vokala. Glasba se »vleče« še skozi spodnjo finalno akcijo,

Margareta Jager ima v roki paličico, ki ima na koncu majhno lučko zelene barve. S to paličico se začne dotikati glav vseh treh moških, še prej pa umakne prevezo z oči. Čim se kogarkoli dotakne, ta oseba zamrzne, kot nema soha. Hitra zatemnitev. V temi spet zvočni efekt »čerešničk«, naraščujoč zvok do crescendo, ki zatem počasi (fade out) utihne, kakor tudi svetloba na prizorišču. Zaslišimo samo še rahlo cingljanje nevidnega zvončka iz zakulisja, ki gre počasi v tišino.

In poklon!!!

K O N E C